

»Rimeligvis.«

»Maaske vil det endog engang lykkes os at række baade Maane og Stjerner med vore Maskiner, . . . nogen fysisk Umulighed er det vist ikke, og da vil selve Verdensrummet blive os fortroligt som en Bukselomme. Men Afstanden mellem Næse og Mund kan vi med alt dette ikke forandre.«

»Det kan vi unægtelig ikke,« sagde Per og kom mod sin Vilje til at le. — Manden er forrykt, fastslog han for sig selv.

Saa talte de igen en Stund om Vejret, om den Pludselighed, hvormed det var kommen op, om Barometerstanden o. lign. Da Emnet tilsidst var udtømt og Regnen vedblev at plaske ned, greb Præsten paany til at tale om Teknikernes Overherredømme i Tiden.

»Der var saamænd engang ogsaa Tanker oppe om at lave en Jernbane her igennem Sognet. I vore Dage skal der jo helst løbe et Par Skinner udenfor hver Mands Dør. Og helt er Planen vist heller ikke skrinlagt, saavidt jeg veed.«

Per svarede, at Skinnespor i Forbindelse med Kanalanlæg til Godstransport mere og mere traadte i Stedet for Fortidens Landeveje og tilsidst vilde overflødig gøre disse. En tidssvarende Udvikling af Samfærdslen var overhovedet i vore Dage en Livsbetingelse for ethvert civiliseret Land.